

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **L. K.**, zast. Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem, se sídlem Kopečná 11, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 4. 2013, č. j. 58 A 57/2011 – 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. DSH/31072/2011/Sto 067.1 V 10, č. j. MSK 119069/2011, potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Český Těšín (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 25. 5. 2011, č. j. MUCT/16826/2011, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v tehdy účinném znění, kterého se dopustil tím, že dne 8. 9. 2010 v 00:20 hod. v Českém Těšíně na ul. Hlavní třída jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Volvo C 70, RZ: X, při silniční kontrole provedené hlídkou Policie ČR, Obvodní oddělení Český Těšín, pro podezření, že řídil vozidlo pod vlivem alkoholu, se na výzvu policisty bezdůvodně odmítl podrobit dechové zkoušce na alkohol a následně i lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tímto svým jednáním porušil § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“). Správní orgán prvního stupně žalobci za tento přestupek podle § 11 odst. 1 písm. b) a c), § 13 odst. 1 a § 14 odst. 1 zákona o přestupcích za využití § 22 odst. 4 a s přihlédnutím k § 12 odst. 1 téhož zákona uložil pokutu ve

výši 25 000 Kč a dále mu uložil zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 16 měsíců počínaje právní mocí tohoto rozhodnutí. Současně podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložil žalobci povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Žalovaný po zhodnocení důkazů dospěl k závěru, že žalobce poté, co byl zastaven hlídkou Policie ČR, se na výzvu příslušníka Policie ČR bezdůvodně odmítl podrobit orientační dechové zkoušce a následně pak i odbornému lékařskému vyšetření, ačkoliv takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Svým jednáním tak naplnil skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. Pokud žalobce zpochybnil závěr správního orgánu prvního stupně, že žalobce nebyl spolu se svým zástupcem náležitě omluven z účasti na ústním jednání dne 24. 5. 2011 a správní orgán prvního stupně ve věci rozhodl, aniž by dal žalobci a jeho zástupci možnost seznámit se s výsledky jednání a podat návrhy na doplnění dokazování, žalovaný připustil, že dne 23. 5. 2011 byla prostřednictvím faxu správnímu orgánu prvního stupně doručena omluva z nařízeného ústního jednání, v níž zástupce žalobce požádal o odročení ústního jednání z důvodu kolize s výslechem obviněného v jiné (trestní) věci. Zástupce žalobce k této omluvě přiložil kopii předvolání k výslechu obviněného. Vzhledem k tomu, že z tohoto předvolání nebylo zřejmé, kdy byl zástupce žalobce k výslechu předvolán a zda se ho týká, obrátil se správní orgán prvního stupně na příslušného policejního komisaře, který mu telefonicky sdělil, že termín výslechu obviněného v trestní věci na den 24. 5. 2011 v 9:00 hod. navrhl sám zástupce žalobce. Žalovaný zdůraznil, že to byl právě zástupce žalobce, kdo navrhl policejnímu komisaři termín konání výslechu v trestní věci tak, aby kolidoval s nařízeným ústním jednáním v posuzované věci. Upozornil na skutečnost, že policejní komisař správnímu orgánu prvního stupně dále sdělil, že předvolání k výslechu v trestní věci zaslal zástupci žalobce faxem dne 16. nebo 17. 5. 2011. Předvolání k ústnímu jednáním v posuzované přestupkové věci však bylo zástupci žalobce doručeno již dne 9. 5. 2011. Zástupce žalobce se tak podle žalovaného měl k nařízenému ústnímu jednání dostavit, neboť předvolání k ústnímu jednání v této věci obdržel dříve než k výslechu v trestní věci. S ohledem na výše uvedené tak podle názoru žalovaného není možné omluvu zástupce žalobce ze dne 23. 5. 2011 považovat za náležitou omluvu ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a správní orgán prvního stupně proto postupoval správně, pokud dne 24. 5. 2011 konal ústní jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce. Žalovaný uzavřel, že žalobce se svým jednáním sám připravil o možnost zúčastnit se nařízeného ústního jednání. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007 – 70, kterého se žalobce dovolával, na posuzovanou věc podle žalovaného nedopadá.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž namítal, že se jeho zástupce dne 23. 5. 2011 řádně a včas omluvil z účasti na ústním jednání dne 24. 5. 2011, neboť správní orgán prvního stupně vyrozuměl o skutečnosti, že je na tento den předvolán k výslechu v trestní věci. Zmínil, že jeho zástupci není nic známo o tom, že by byl v uvedené trestní věci předvolán na základě telefonické domluvy ze dne 16. 5. 2011. Správnímu orgánu žalobce vytkl, že místo toho, aby jednání odročil, započal místo jeho zástupce obvolávat jím blíže neuváděné osoby a započal vlastní vyšetřování, k čemuž není oprávněn a dospěl k lichým a nepřezkoumatelným závěrům. Podle žalobce tak ústní jednání dne 24. 5. 2011 nebylo konáno v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Správní orgán prvního stupně tak rozhodl, aniž by dal žalobci a jeho zástupci možnost seznámit se s výsledky jednání a podat návrhy na doplnění dokazování. S ohledem na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007 – 70, dospěl žalobce k přesvědčení, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné. Žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 8 092 Kč k rukám jeho zástupce.

pokračování

[4] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 17. 4. 2013, č. j. 58 A 57/2011 – 22, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud vzal za prokázané, že se žalobce dopustil shora uvedeného přestupku. K námitkám žalobce krajský soud uvedl, že žalobci nebylo odňato jeho ústavně zaručené právo na projednání věci v jeho přítomnosti a na vyjádření se ke všem skutečnostem a prováděným důkazům, neboť byl předvolán k ústnímu jednání v dostatečném předstihu tak, aby se mohl jednání zúčastnit. Krajský soud dospěl k závěru, že neúčast žalobce na ústním jednání nemohla za dané důkazní situace ohrozit cíl řízení, neboť účast žalobce při jednání nebyla v posuzované věci nutná. Žalobce totiž po celou dobu řízení neuvedl žádné skutečnosti týkající se spáchaného přestupku. Jeho námitky směřovaly vůči tomu, že ve věci správní orgán rozhodl v jeho nepřítomnosti a v nepřítomnosti jeho zástupce. Krajský soud dále poukázal na znění § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a konstatoval, že zákon přesně nestanoví, jak by měla náležitá omluva z jednání vypadat. Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodů bránících účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu shora uvedeným ustanovením zákona o přestupcích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008 – 41). Krajský soud se plně ztotožnil se závěry žalovaného, přičemž upozornil na skutečnost, že v případě žalobce se jednalo již o šesté nařízené ústní jednání správního orgánu prvního stupně. Žalobce se z účasti u jednání v předchozích případech omlouval, aniž by vznesl jakoukoli věcnou námitkou vztahující se k přestupku, kterého se dopustil. Závěrem krajský soud upozornil na skutečnost, že zástupci žalobce nic nebránilo, aby se dal podle § 26 odst. 1 zákona č. 201/2006 Sb., o advokacii, zastoupit jiným advokátem.

[5] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v níž vznesl zcela totožné námitky jako v žalobě. Stěžovatel oproti žalobě pouze doplnil a upřesnil svůj odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007 – 70, tím, že postup správního orgánu označil za rozporný s § 55 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a uvedl, že správní orgán by se při zjišťování skutkového stavu věci zásadně neměl spokojit s úředními záznamy, ale doplnit je výsledkem svědků. Postup správního orgánu stěžovatel označil za svévolně nepřiměřený až šikanózní a rozporný se základními zásadami a požadavky vyjádřenými v § 2 správního řádu. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, neboť při výkonu své práce je závislý na řízení motorového vozidla. Navrhl rovněž, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[7] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 29. 5. 2013, č. j. 4 As 78/2013 – 20 zamítl návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvedl důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že stěžovatelem je tvrzen také kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[10] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[11] Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[12] Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného, *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

[15] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení otázky, zda správní orgán prvního stupně postupoval správně, pokud věc dne 24. 5. 2011 projednal v nepřítomnosti stěžovatele a jeho zástupce.

[16] Nejvyšší správní soud při posouzení této otázky vycházel z obsahu správního spisu, z něhož zjistil, že předvolání správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 4. 2011 k ústnímu jednání na den 24. 5. 2011 v 10:00 hod si stěžovatel osobně převzal na poště dne 28. 4. 2011, jeho zástupce tak učinil dne 9. 5. 2011. K těmto jednáním byli dále předvoláni svědci nstržm. B. S. a nstržm. J. P., kteří předvolání shodně převzali dne 28. 4. 2011. Dne 23. 5. 2011 byl správnímu orgánu prvního stupně prostřednictvím faxu doručen přípis, v němž zástupce stěžovatele požádal o odročení jednání nařazeného na následující den z důvodu kolize s výsledkem obviněného v trestní věci. Zástupce stěžovatele k němu přiložil předvolání obviněného J. O. k výslechu na den 24. 5. 2011 v 9:00 hod. Z úředního záznamu ze dne 23. 5. 2011 vyplývá, že pracovnice správního orgánu prvního stupně se vzhledem k tomu, že z přiloženého předvolání obviněného k výslechu nebylo zřejmé, kdy byl obviněný a jeho zástupce předvolán, obrátila telefonicky na policejního komisaře por. Ing. L. P. Ten jí sdělil, že po telefonické domluvě se zástupcem stěžovatele, který mu volal dne 16. 5. 2011 a navrhl termín výslechu na den 24. 5. 2011 v 9:00 hod, byl stanoven tento termín, přičemž zástupci stěžovatele na jeho žádost toto předvolání zaslal faxem dne 16. nebo 17. 5. 2011. Správní orgán prvního stupně tak nepovažoval zástupcem stěžovatele uplatněný důvod omluvy (kolize s výsledkem obviněného v trestní věci) za dostatečný důvod k odročení ústního jednání ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť k ústnímu

pokračování

jednání v posuzované věci byl zástupce stěžovatele předvolán již dne 9. 5. 2011, tj. dříve než byl předvolán k výslechu v trestní věci. Z protokolu o ústním jednání ze dne 24. 5. 2011 pak vyplývá, že správní orgán prvního stupně vyslechl jako svědky členy policejní hlídky, která zjistila přestupek stěžovatele (nstržm. B. S. a nstržm. J. P.). Následně bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[17] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů i krajský soud postupovaly správně, když omluvu zástupce stěžovatele z ústního jednání nařízeného na den 24. 5. 2011 posoudily jako nenáležitou ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Předvolání k tomuto ústnímu jednání totiž převzal zástupce stěžovatele již dne 9. 5. 2011, kdežto předvolání tohoto zástupce k výslechu v trestní věci mu bylo zasláno až dne 16. nebo 17. 5. 2011. Tuto skutečnost přitom stěžovatel ani jeho zástupce žádným způsobem nezpochybnuje. Zástupce stěžovatele tudíž měl požádat policejní orgán o jiný termín výslechu, neboť si musel být vědom toho, že termín výslechu v trestní věci koliduje s termínem ústního jednání v posuzované věci. Situaci mohl řešit také způsobem, který nastínil krajský soud, tj. prostřednictvím zastoupení jiným advokátem ve smyslu § 26 odst. 1 zákona č. 201/2006 Sb., o advokacii. Jiný advokát by přitom měl stále dost času se s přestupkovou věcí seznámit, neboť předvolání k výslechu v trestní věci bylo zástupci stěžovatele doručeno nejpozději dne 17. 5. 2011, tj. týden před nařízeným ústním jednáním v posuzované věci.

[18] V této souvislosti Nejvyšší správní soud rovněž odkazuje na soudní judikaturu k omluvitelným důvodům nepřítomnosti účastníka (jeho zástupce) na jednání v občanském soudním řízení. Jak uvedl Nejvyšší soud v usnesení z 22. 5. 2002, sp. zn. 29 Cdo 3063/2000 (dostupné na www.nsoud.cz) s odkazem na svou předchozí ustálenou judikaturu, „[o]mlouvá-li účastník (jeho zástupce) svou neúčast při jednání časovou kolizí s jiným soudním sporem, může být jeho omluva ve smyslu § 153b odst. 1 o. s. ř. důvodná jen tehdy, jestliže soudu oznámí také konkrétní údaje o tom, proč se nemůže jednání zúčastnit, zejména jaké jiné jednání mu brání v účasti (v jaké věci a u jakého soudu), kdy se o něm dozvěděl (že k němu byl předvolán dříve než k jednání, z něhož se omlouvá) a že časovou kolizí více jednání již nebylo možné vyřešit jinak (např. substitucí).“ Je tedy zřejmé, že posouzení důvodů omluvy, které provedly správní orgány v posuzované věci, nebylo nijak nepřiměřené ani nepředvídatelné. Jak vyplývá z výše uvedeného, omluva zástupce stěžovatele ze dne 23. 5. 2011 tyto legitimní požadavky nespĺňovala, neboť je zřejmé, že předvolání v trestní věci bylo zástupci stěžovatele doručeno později než předvolání k ústnímu jednání v předmětném přestupkovém řízení a zástupce rovněž nevysvětlil, proč není možno zajistit u jednoho z nařízených jednání substituci jiným advokátem (koncipientem).

[19] Závěr o nedůvodnosti omluvy zástupce stěžovatele z účasti na jednání v přestupkové věci podle názoru Nejvyššího správního soudu potvrzuje také skutečnost (kteřou správnímu orgánu prvního stupně sdělil por. Ing. L. P.), že to byl právě zástupce stěžovatele, který tomuto policejnímu komisaři při telefonickém hovoru dne 16. 5. 2011 navrhl termín výslechu v trestní věci na den 24. 5. 2011 v 9:00 hod., tj. tak, aby kolidoval s termínem jednání v posuzované přestupkové věci. Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že jeho zástupci není nic známo o tom, že by termín výslechu obviněného v trestní věci byl stanoven na základě telefonické domluvy ze dne 16. 5. 2011. Nejvyšší správní soud však nepovažuje toto tvrzení stěžovatele za důvěryhodné, a to mj. s ohledem na skutečnosti, že zástupce stěžovatele uvědomil správní orgán prvního stupně o tom, že termín ústního jednání v přestupkové věci, koliduje s termínem výslechu v trestní věci dne 23. 5. 2011, tj. den před konáním ústního jednání, přestože mu tato skutečnost byla známa nejpozději již dne 17. 5. 2011. Také je třeba zohlednit, že z chování stěžovatele a jeho zástupce v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně je patrná snaha obstrukcemi co nejvíce oddálit termín ústního jednání o spáchaném přestupku, neboť sám stěžovatel se již dříve 3x omluvil ze své účasti u jednání a jeho zástupce tak učinil 2x. Je zřejmé, že stěžovatel zamýšlel

takto dosáhnout prekluze své odpovědnosti za přestupek. Nejvyšší správní soud tak má za to, že informace zachycené v úředním záznamu správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 5. 2011 jsou pravdivé, a to i s přihlédnutím k tomu, že správní orgán prvního stupně v průběhu řízení postupoval vůči stěžovateli i jeho zástupci vstřícně, objektivně a v souladu s právními předpisy.

[20] Tento závěr je ostatně v souladu i s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Jak zdejší soud uvedl v rozsudku z 14. 5. 2009, čj. 7 As 28/2009-99, „[d]ůležitost důvodu omluvy obviněné z přestupku a jejího zástupce (advokáta) z neúčasti u ústního jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek), o jak dlouhý pobyt advokáta (zástupce) v zahraničí jde, zda ze spisu či jiných skutečností vyplývá jakákoliv obstrukční snaha či potřeba obviněné z přestupku nebo jejího zástupce působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod.“

[21] Nejvyšší správní soud proto stejně jako krajský soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, v níž namítal, že se jeho zástupce dne 23. 5. 2011 řádně a včas omluvil z účasti na ústním jednání dne 24. 5. 2011. Závěr správních orgánů o nedůvodnosti omluvy zástupce stěžovatele z nařízeného ústního jednání ve smyslu § 74 odst. 1 správního řádu je zcela správný a řádně odůvodněný. Důvodná tudíž není ani námitka, že ústní jednání dne 24. 5. 2011 nebylo konáno v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Stěžovatel (který byl stejně jako jeho zástupce k ústnímu jednání řádně předvolán) nevyužil svého práva zúčastnit se ústního jednání (sám stěžovatel ostatně ani neuvedl žádnou omluvu – důvod, pro který by se nemohl předmětného ústního jednání zúčastnit). Správní orgán prvního stupně proto postupoval správně, pokud i bez účasti stěžovatele a jeho zástupce při ústním jednání ve věci rozhodl.

[22] Důvodná není ani námitka, v níž stěžovatel správnímu orgánu vytknul, že místo toho, aby jednání odročil, započal místo jeho zástupce obvolávat jím blíže neuváděné osoby a započal vlastní vyšetřování, k čemuž není oprávněn a dospěl k lichým a nepřezkoumatelným závěrům. Předně je třeba uvést, že správní orgán žádné vyšetřování či samostatné správní řízení týkající se omluvy zástupce stěžovatele z nařízeného ústního jednání neprováděl, pouze telefonicky ověřoval důvodnost omluvy zástupce stěžovatele z účasti u nařízeného ústního jednání. Nejvyšší správní soud na tomto místě ve shodě s krajským soudem konstatuje, že posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008 – 41). Ověřit důvodnost omluvy zástupce stěžovatele přitom bylo v posuzované věci podle názoru Nejvyššího správního soudu nezbytné a odůvodněné, neboť se jednalo o celkově již šestou omluvu stěžovatele či jeho zástupce z nařízeného ústního jednání. Správní orgán přitom zjistil skutečnosti, na základě kterých dospěl k řádně zdůvodněnému závěru, že omluvu zástupce stěžovatele z nařízeného ústního jednání nelze považovat za náležitou omluvu ve smyslu § 74 odst. 1 přestupkového zákona.

[23] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, v níž stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007 – 70 a namítal, že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s § 55 správního řádu, respektive že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. V rozsudku sp. zn. 1 As 11/2007 totiž Nejvyšší správní soud vytknul správnímu orgánu pochybení spočívající v tom, že řádně nezjistil skutkový stav věci, neboť opomněl zasahující policisty vyslechnout jako svědky a nemohl tak ani dospět k závěru, že stěžovatel spáchal přestupek. Nejvyšší správní soud v této věci uzavřel, že k objasnění skutkového stavu bude třeba vyslechnout zakročující policisty. V posuzované věci se však správní orgán tohoto pochybení nedopustil, neboť při ústním jednání dne 24. 5. 2011 zakročující policisty jako svědky podrobně vyslechl, jejich výpovědi řádně zaznamenal a při posouzení věci

pokračování

z nich vycházel. Důvodná tudíž není ani námitka stěžovatele, že správní orgán se neměl spokojit s úředními záznamy, ale měl je doplnit výslechem svědků. S ohledem na shora uvedené tak je zřejmé, že závěry k nimž Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007 – 70 na posuzovanou věc žádným způsobem nedopadají. Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádné pochybení správního orgánu ve vztahu k ustanovení § 55 správního řádu, které upravuje provádění důkazu svědeckou výpovědí. Rozhodnutí správních orgánů tak jsou nepochybně založena na dostatečném zjištění skutkového stavu, který vyplývá ze spisů, a jsou rovněž dostatečně odůvodněna.

[24] Na samotný závěr Nejvyšší správní soud uvádí, že postup správního orgánu nebyl v žádném případě svévolně nepřiměřený až šikanózní a rozporný se základními zásadami a požadavky obsaženými v § 2 správního řádu, jak se domnívá stěžovatel. Z obsahu správního spisu je totiž zřejmé, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s právními předpisy a umožnil stěžovateli, aby v řízení uplatnil veškerá práva, která mu náleží.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek krajského soudu netrpí namítanými vadami ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu